

[Ingerlise Koefoed]

efter SFs mening – og i øvrigt også efter andre ordføreres mening her i dag – ligger bag alle ideer om en boykot af de olympiske lege, nemlig et klart politisk, klart udenrigspolitisk, synspunkt. Spørgsmålet om boykot eller ikke boykot af de olympiske lege har intet med idrætspolitik at gøre. Det har måske en lille smule at gøre med den bredere kulturpolitik, hvis man med kultur også mener noget med fredelige eller ufredelige samværsformer mellem nationerne, og med internationale holdninger.

Det er først og fremmest et udenrigspolitisk spørgsmål ligesom boykotten af Iran og i det hele taget ligesom et eller flere landes sanktioner over for andre lande på grund af disses inden- eller udenrigspolitiske handlinger. Det, der ligger bag ved det hele, er jo ikke bare USAs ønske om at fratage Sovjetunionen fornøjelsen ved at iscenesætte og gennemføre det kæmpenationalistiske show, som de olympiske lege er. Det drejer sig om at bruge de olympiske lege i krigsspillet, om at isolere Sovjetunionen, måske også om at afprøve, om de europæiske venner nu er solidariske og samarbejdsvillige nok. Der er ikke megen tvivl om, at vi får mange vrede ord fra USA, når vi ikke boykotter.

Resultatet af snakken om boykot eller ikke boykot er allerede en optrapning af den kolde krig. En gennemført boykot ville betyde en yderligere optrapning, og det har vi ikke brug for i en verden, der tørster efter afspænding og fred. Vi føler, at den udvikling, der foregår udenrigspolitisk for øjeblikket, er dødsensfarlig, og vi vil ikke på nogen måde bakke noget forsøg op på at gøre den endnu farligere. Vi tager – ligesom USA og ligesom mange andre lande – afstand fra Sovjets intervention i Afghanistan. Vi tager afstand fra meget af det, der sker i socialismens navn i Sovjetunionen, men vi vil ikke være med til at gøre den kolde krig endnu koldere.

I forbindelse med den megen snak om boykot af de olympiske lege er det også her i dag blevet hævdet, at et formål med boykotten skulle være at vise det sovjetiske folk, hvilket syn de vestlige lande har på Sovjetunionens styre og ledere. Jeg vil tillade mig at citere, hvad Per Olov Enquist i den sammenhæng skriver i en kronik i Politiken den 6. maj 1980. Kronikken hedder »Omkring en boykot«.

»Der er skrevet umådelig meget hovedløst ævl om, hvordan det sovjetiske folk efter en boykot »skal få øjnene op for« dets ledes fejltrin, sagt så meget navt om, hvilke effekter den vil få i Sovjetunionen. Politikerne har åbenbart en total mangel på viden om, hvilken ejendommelig verden, ladet til randen med følelser, nationalisme, prestige, men også solidaritet, loyalitet og lidenskab, sportens verden er. Og det er helt enormt (og lidt snobbistisk), hvordan man undervurderer det russiske folks identifikation med »dets« olympiade, som om det var en pseudobegivenhed, som udspilles højt hen over menneskenes hoveder. Gennemfør OL-boykotten, og vi vil komme til at opleve et Sovjetunionen, hvor for første gang siden 1917 et enigt folk står bag dets ledere, hvor en hadsk nationalisme vokser frem, hvor mennesker reagerer, som om de var blevet spyttet i ansigtet, og hvor denne nationalistiske isolation giver regimet langt friere hænder, bl. a. til en endnu større hensynsløshed mod politiske afvigere.«

Er det mon en virkning som denne, de mennesker, der her i landet og her i folketinget taler for en boykot, har lyst til at fremkalde?

Regeringen har altså lykkeligvis fundet frem til, at man ikke vil eller måske rettere sagt ikke føler sig nødsaget til at foreslå en boykot af de olympiske lege. Det er godt nok. Men det må være rimeligt at spørge, om vi er begyndt, eller om kulturministeren er begyndt, på en anden, lidt mere stilfærdig boykot, nemlig en boykot af den kulturelle udveksling mellem Danmark og Sovjetunionen. Den Poul Henningsen-udstilling, som har været forberedt i flere år til vandring i Sovjetunionen, og som er kommet frelst og godkendt gennem det sovjetiske bureaukrati, er blevet aflyst. Hvorfor mon det? Hvorfor mon det i dette Afghanistanår? Ville en udstilling om Poul Henningsen og af hans urtraditionelle arbejder ikke have kunnet fortælle det sovjetiske folk mindst lige så meget om betydningen af åbenhed, nytænkning og kunstnerisk og kulturel frihed som nok så mange elitesportsfolks toppræstationer i det olympiske skuespil?

Stinus (RV):